

Sygn. akt III AUa 587/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 listopada 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SSA Elżbieta Gawda (spr.)
Sędziowie:	SA Krystyna Smaga SA Barbara Mazurkiewicz-Nowikowska
Protokolant: st.sekr.sądowy Agata Kutniowska	

po rozpoznaniu w dniu 2 listopada 2016 r. w Lublinie

sprawy S. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w R.

o prawo do emerytury

na skutek apelacji wnioskodawcy S. K.

od wyroku Sądu Okręgowego w Radomiu

z dnia 29 lutego 2016 r. sygn. akt VI U 54/15

I. zmienia zaskarżony wyrok oraz poprzedzającą go decyzję i ustala S. K. prawo do emerytury od dnia (...);

II. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R. na rzecz S. K. kwotę 300 (trzysta) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Krystyna Smaga Elżbieta Gawda Barbara Mazurkiewicz-Nowikowska

III AUa 587/16

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 29 lutego 2016 r. Sąd Okręgowy w Radomiu oddalił odwołanie wnioskodawcy S. K. od decyzji pozwanego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R. odmawiającej prawa do emerytury.

Sąd Okręgowy oparł swoje rozstrzygnięcie na następujących ustaleniach i rozważaniach prawnych:

Wnioskodawca S. K., urodzony (...), w okresie od 3 sierpnia 1973 roku do 25 października 1974 roku zatrudniony był w Przedsiębiorstwie (...) z siedzibą w K. na stanowisku pomocy elektromontera. W okresie od 10 września 1980 roku do 30 listopada 1997 roku zatrudniony był w Spółdzielni (...)w W. na stanowisku kierowcy ciągnikowego i operatora koparki. Na stanowisku kierowcy ciągnikowego pracował do 1 stycznia 1986 roku. Jeździł przydzielonym ciągnikiem marki U(...). W okresach wiosenno-letnich przy pomocy tego ciągnika pracował przy pracach polowych na rzecz okolicznych rolników, tj. wykonywał wszelkie uprawy, orkę, chemizację, robił opryski, zasiewy, dowoził wodę w beczkach. W okresach jesienno-zimowych odśnieżał drogi, posypywał je piaskiem i wykonywał prace transportowe tj. przewoził wapno, węgiel do szkół, cement i gruz.

W listopadzie 1985 roku S. K. skierowany został przez Spółdzielnię na kurs operatora koparki, który ukończył w dniu 21 grudnia 1985 roku w zakresie obsługi koparek jednonaczyniowych kl. III do 0,8 m⁽³⁾. Z dniem 2 stycznia 1986 roku uzyskał angaż na stanowisko operatora koparki. Miał przydzieloną kołową koparkę W. (...). Obsługiwał pojazd i wykonywał pracę dla firm budowlanych w tym m.in. dla (...) w W., (...) R. i (...) K. w P. w R.. Pracował na budowach oraz przy rozładunku i załadunku wagonów na bocznicę kolejowej, przy awariach na budowie, gdzie wykonywał wykopy. Pracował w pełnym wymiarze czasu pracy. Nie był członkiem Spółdzielni. Comiesięcznie miał wypłacane wynagrodzenie. Razem ze S. K. pracowali: M. Z., zatrudniony tam od 1980 roku jako kierowca traktora, M. W., zatrudniony od maja 1980 roku do 1990 roku jako kierowca samochodu ciężarowego i W. M., zatrudniony w okresie od 1982 roku do 1996 roku jako kierownik zakładu usług mechanizacyjnych.

S. K. w dniu 20 listopada 2014 roku złożył w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych Oddziale w R. wniosek o emeryturę. Nie jest on członkiem otwartego funduszu emerytalnego

Decyzją z dnia 4 grudnia 2014 roku pozwany odmówił przyznania prawa do emerytury, wskazując, że na dzień 1 stycznia 1999 roku nie wykazał on okresu składkowego i nieskładkowego w łącznym wymiarze co najmniej 25 lat, a jedynie 6 lat i 9 miesięcy a nadto nie udowodnił co najmniej 15 lat pracy w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze, wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Na dzień wydawania decyzji nie osiągnął też wieku emerytalnego.

Pozwany nie zaliczył do stażu ubezpieczeniowego okresu od 31 grudnia 1997 roku do 3 maja 1998 roku z powodu przerwy w prowadzeniu działalności gospodarczej.

Jako pracy w warunkach szczególnych pozwany nie uwzględnił okresu od 10 września 1980 roku do 30 listopada 1997 roku w Spółdzielni (...) w W., ponieważ w świadectwie wykonywania prac w warunkach szczególnych z 1 grudnia 1997 roku pracodawca powołał nieprawidłowe zarządzenie resortowe, któremu podlegał zakład pracy. Ponadto brak informacji czy w w/w okresie S. K. był zatrudniony na podstawie umowy o pracę czy w charakterze członka spółdzielni.

Sąd Okręgowy obdarzył wiarą zeznania świadków M. Z., M. W. i W. M., co do zatrudnienia S. K. w Spółdzielni (...)w W. i charakteru jego pracy oraz zajmowanych stanowisk, gdyż są one wiarygodne i obiektywne. Pochodzą od osób obcych w stosunku do wnioskodawcy, nienastawionych na konkretne rozstrzygnięcie w sprawie. Świadkowie pracowali razem z wnioskodawcą w spornym okresie, wobec czego mieli możliwość obserwacji jego pracy i opisali czynności, jakie wykonywał. Charakter zatrudnienia potwierdzają także akta osobowe S. K..

W związku z tym, że wnioskodawca urodził się po 31 grudnia 1948 roku, spór dotyczył kwestii, czy spełnia on przesłanki przyznania prawa do emerytury na podstawie art. 184 w zw. z art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2015 roku poz. 748 ze zm.).

W myśl art. 184 ust. 1 ustawy emerytalnej, ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 roku przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Zgodnie natomiast z ust. 2 przytoczonego wyżej artykułu emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa oraz rozwiązania stosunku pracy - w przypadku ubezpieczonego będącego pracownikiem.

Warunkiem nabycia uprawnień emerytalnych według art. 184 jest więc spełnienie przed dniem 1 stycznia 1999 roku przesłanki posiadania co najmniej

25-letniego okresu podlegania ubezpieczeniu społecznemu. W sprawie znajdują zastosowanie przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku

w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 roku Nr 8, poz. 43 ze zm.). Przepisy § 3 i § 4 cyt. rozporządzenia określają warunki, od których spełnienia zależy uzyskanie wcześniejszej emerytury. Są to: okres zatrudnienia wynoszący dla mężczyzn 25 lat, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach wymienionych w wykazie A oraz osiągnięcie wieku emerytalnego 60 lat dla mężczyzn.

Poza sporem w niniejszej sprawie pozostawało, że wnioskodawca w dniu

(...)roku osiągnął wiek emerytalny oraz fakt, że nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego. Okolicznością sporną było natomiast czy udowodnił ogólny okres ubezpieczenia w łącznym wymiarze 25 lat oraz czy wykonywał prace w warunkach szczególnych wymienione w wykazie A w wymiarze co najmniej 15 lat i czy staż ten osiągnął przed dniem 1 stycznia 1999 roku,

w szczególności czy wnioskodawca pracował w warunkach szczególnych w czasie zatrudnienia w Spółdzielni (...)w W. w okresie od 10 września 1980 roku do 30 listopada 1997 roku.

Organ rentowy wskazał, że S. K. na dzień 1 stycznia 1999 roku udowodnił okres składkowy i nieskładkowy w łącznym wymiarze 6 lat i 9 miesięcy. Do ogólnego stażu pracy nie uwzględnił m.in. okresu zatrudnienia

w Przedsiębiorstwie (...) z siedzibą w K. w okresie od 3 sierpnia 1973 roku do 25 października 1974 roku oraz w Spółdzielni(...)w W. w okresie od 10 września 1980 roku do 30 listopada 1997 roku.

Co do zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...) z siedzibą w K., w aktach osobowych S. K. znajduje się umowa

o pracę z 3 sierpnia 1973 roku, gdzie wskazane jest, iż zatrudniony został on

w przedmiotowym Przedsiębiorstwie od 3 sierpnia 1973 roku na stanowisku pomocy elektromontera. Znajduje się w nich także karta obiegowa zmian w stosunku pracy

z 25 października 1974 roku, z której wynika, iż zatrudniony był do 25 października 1974 roku oraz pismo, z którego wynika, iż S. K. wykreślony został

z ewidencyjnego stanu zatrudnienia z dniem 25 października 1974 roku. Dokumenty te nie były przez strony kwestionowane. Pozwala to przyjąć, że w okresie od 3 sierpnia 1973 roku do 25 października 1974 roku (1 rok, 2 miesiące i 23 dni) S. K. zatrudniony był na podstawie umowy o pracę w Przedsiębiorstwie (...) z siedzibą w K.. Okres ten podlega więc zaliczeniu do ogólnego okresu ubezpieczenia.

Co do zatrudnienia w Spółdzielni (...)w W. S. K. przedstawił zwykłe świadectwo pracy, z którego wynika, że pracował tamże w okresie od 10 września 1980 roku do 30 listopada 1997 roku na stanowisku kierowcy ciągnikowego i operatora koparki.

Ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności z akt osobowych S. K. wynika, że w okresie od 10 września 1980 roku do

30 listopada 1997 roku wnioskodawca zatrudniony był w Spółdzielni(...)w W., wykonując prace kierowcy ciągnikowego a później operatora koparki. Nie był członkiem tej Spółdzielni, a jej pracownikiem. Świadczył pracę w ramach stosunku pracy na podstawie zawartej umowy o pracę, znajdującej się w aktach. Potwierdzili to świadkowie M. Z., M. W. i W. M., którzy także pracowali na podstawie umów o pracę. Wskazali, że w Spółdzielni nie było członków, a miała ona charakter usługowy. W aktach osobowych wnioskodawcy brak jest jakichkolwiek dowodów wskazujących, iż świadczył on pracę w ramach stosunku członkostwa, a nie na podstawie stosunku pracy. Pozwala to przyjąć, że w okresie od 10 września 1980 roku do 30 listopada 1997 roku (17 lat, 2 miesiące i 21 dni) S. K. zatrudniony był w ramach stosunku pracy, a tym samym należy zaliczyć ten okres do ogólnego okresu ubezpieczenia.

Sąd Okręgowy zważył, że wskazane okresy pracy: od 3 sierpnia 1973 roku do 25 października 1974 roku (1 rok, 2 miesiące i 23 dni) w Przedsiębiorstwie (...) z siedzibą w K. i od 10 września 1980 roku do 30 listopada 1997 roku (17 lat, 2 miesiące i 21 dni) w Spółdzielni(...)w W. - są wystarczające, aby S. K. spełnił jeden z warunków niezbędnych do ubiegania się o emeryturę, jakim jest legitymowanie się ogólnym okresem ubezpieczenia w ilości co najmniej 25 lat. Razem z okresem uznanym przez ZUS (6 lat i 9 miesięcy) wynosi on łącznie 25 lat 2 miesiące i 14 dni.

Sporny był także warunek posiadania przez S. K. co najmniej 15 lat pracy w warunkach szczególnym lub w szczególnym charakterze.

Co do okresu pracy w Spółdzielni (...)w W., S. K. przedstawił zwykle świadectwo pracy, z którego wynika, że w okresie od

10 września 1980 roku do 30 listopada 1997 roku pracował na stanowisku kierowcy ciągnikowego i operatora koparki. Przedstawił także świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach, z którego wynika, że w okresie od 10 września 1980 roku do 30 listopada 1997 roku wykonywał prace kierowcy ciągnikowego i operatora koparki na stanowisku kierowcy ciągnikowego i operatora koparki wymienionym w wykazie A, dział VIII, poz. 3 pkt 1 stanowiącym załącznik do zarządzenia Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych w sprawie wykazu stanowisk pracy nadzorowanych przez Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach, uprawniające do wcześniejszego przejścia na emeryturę oraz wzrostu emerytury lub renty (Dz. Urz. MBiPMB nr 3, poz. 6).

Ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, akt osobowych S. K. oraz zeznań świadków M. Z., M. W. i W. M. wynika, że w okresie od 10 września 1980 roku do 1 stycznia 1986 roku S. K. zajmował stanowisko kierowcy ciągnikowego i jakie wykonywał czynności. Z dniem 2 stycznia 1986 roku uzyskał angaż na stanowisko operatora koparki i wykonywał prace na tym sprzęcie do końca zatrudnienia, tj. do 30 listopada 1997 roku.

W ocenie Sądu Okręgowego wnioskodawca nie wykazał, aby w okresie od 10 września 1980 roku do 30 listopada 1997 roku wykonywał pracę uznaną według załącznika do cyt. rozporządzenia za pracę w warunkach szczególnych. W pierwszym okresie (od 10 września 1980 roku do 1 stycznia 1986 roku) na stanowisku kierowcy ciągnika S. K. wykonywał przede wszystkim prace polowe. Nie jest możliwe zaliczenie do prac wykonywanych w szczególnych warunkach prac polowych. O ile można zgodzić się, że sporadyczne prace transportowe wykonywane przez wnioskodawcę w okresie jesienno-zimowym, jako kierowcy ciągnika można zaliczyć do prac w transporcie, a zatem do prac objętych działem VIII, poz. 3 wykazu A załącznika do rozporządzenia w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, to nie ma żadnych podstaw do potraktowania prac polowych jako prac w transporcie. Wymienienie w wykazie A, dziale VIII, pod pozycją 3 prac kierowców ciągników nie oznacza, że należy uznać za pracę w szczególnych warunkach kierowanie tymi pojazdami przy jakichkolwiek zadaniach, a nie tylko transportowych. Nie można uznać, że praca kierującego ciągnikiem jest zawsze pracą „w transporcie”, nawet jeżeli kierujący niczego nie transportuje, lecz wykonuje przy pomocy ciągnika prace polowe. Sąd Najwyższy wielokrotnie podkreślał w swym orzecznictwie, że podział wykazu A na

„branże” ma istotne znaczenie. Podkreślił stanowiskowo-branżowy charakter ujęcia (w rozporządzeniu z 1983 roku i wykazie A stanowiącym załącznik do niego) prac wykonywanych w szczególnych warunkach.

Sąd Okręgowy nie zaliczył wnioskodawcy okresu wykonywania pracy kierowcy ciągnikowego jak i operatora koparki do zatrudnienia w warunkach szczególnych. Prace maszynistów ciężkich maszyn budowlanych lub drogowych nie są wymienione w dziale X (prace w rolnictwie i przemyśle rolno-spożywcym) i XIV (prace różne) załącznika do wykazu A cyt. a zatem w branży, w której wnioskodawca pracował (rolnictwo).

W ocenie Sądu Okręgowego S. K. nie wykazał aby przepracował w warunkach szczególnych, stale i w pełnym wymiarze czasu pracy co najmniej 15 lat.

Z tych względów i w oparciu o treść art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. Sąd Okręgowy oddalił odwołanie.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł pełnomocnik wnioskodawcy zaskarżając wyrok w całości i zarzucając naruszenie prawa materialnego tj. art. 184 w zw. z art. 32 cyt. ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz § 2 ust. 1 i § 4 cyt. rozporządzenia Rady Ministrów poprzez przyjęcie, że wnioskodawca nie legitymuje się ponad 15-letnim okresem wykonywania pracy w warunkach szczególnych a tym samym nie spełnia przesłanki nabycia prawa do emerytury.

Wskazując na powyższy zarzut apelujący wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku i przyznanie wnioskodawcy prawa do emerytury ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji. Skarżący wnosił nadto o zasądzenie kosztów postępowania.

W uzasadnieniu apelacji pełnomocnik wnioskodawcy wskazał, że obniżenie wieku emerytalnego wiąże się z szybszą niż powszechnie utratą sił do wykonywania dotychczasowej pracy. Charakter pracy kierowcy ciągnikowego wykonującego wyłącznie transport nie różni się od pracy kierowcy wykonującego prace polowe. Co więcej praca polowa może być bardziej uciążliwa z uwagi na cięższe warunki jej wykonywania – pochyły grunt, błotniste tereny, maszyny wytwarzające duży hałas. Nie ma zatem znaczenia, że prace kierowców ciągników są ujęte wyłącznie „w transporcie”.

Z tych wszystkich względów pełnomocnik wnioskodawcy uznawał apelację za uzasadnioną.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Apelacja jest uzasadniona, gdyż Sąd Okręgowy dopuścił się naruszenia prawa materialnego, wskazanego w apelacji tj. art. 184 ust. 1 cyt. ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz § 4 ust. 1 cyt. rozporządzenia.

Prawidłowo Sąd Okręgowy ustalił, że wnioskodawca w okresie zatrudnienia w Spółdzielni (...)w W. od dnia 10 września 1980 roku do dnia 30 listopada 1997 roku pracował na stanowisku kierowcy ciągnikowego i operatora koparki.

Po pierwsze istota sporu sprowadza się do oceny czy praca wnioskodawcy w charakterze kierowcy ciągnika, wykonywana w branży „rolnictwo i przemysł rolno-spożywczy” może być uznana za pracę w warunkach szczególnych. Innymi słowy czy przyporządkowanie prac do określonej branży ma decydujące znaczenie dla uznania pracy za wykonywaną w warunkach szczególnych.

W ocenie Sądu Apelacyjnego wskazanie w wykazie A, stanowiącym załącznik do cyt. rozporządzenia, prac przyporządkowanych do konkretnej branży ma charakter wyłącznie porządkowy. Z treści § 1 ust. 1 cyt. rozporządzenia wynika wprost, że jego przepisy stosuje się do pracowników wykonujących prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, wymienione (...) w wykazach stanowiących załącznik do rozporządzenia, zwanych dalej "wykazami". Skoro zatem prace są wymienione

w wykazie a jedynie technicznie przyporządkowane do branży to ich wykonywanie jest pracą w warunkach szczególnych.

Wnioskodawca w spornym okresie wykonywał pracę kierowcy ciągnika, wymienioną w wykazie A dziale VIII poz. 3 tj. w transporcie. W czasie zatrudnienia, jako kierowca ciągnika, zajmował się zarówno transportem (przewożenie wapna, węgla, cementu) jak i pracami polowymi. Fakt, że praca ta była wykonywana na rzecz pracodawcy należącego do branży „rolnictwo i przemysł rolno-spożywczy” nie może wyłączać uprawnień wnioskodawcy do emerytury, przewidzianej w art. 184 cyt. ustawy. Zawarte w wykazie A uszeregowanie prac w poszczególnych branżach ma bowiem charakter porządkujący i jednocześnie tworzy domniemanie, że pracownik wykonujący prace w danej branży, wymienione w wykazie, pracował w warunkach szczególnych. Nie oznacza to jednak, że pracownik wykonujący te same prace w innej branży nie wykonuje jej w warunkach szczególnych. Czysto formalistyczne potraktowanie przynależności przedsiębiorstwa do określonej branży oznaczałoby niemożność uznania za pracę w warunkach szczególnych pracy identycznej

z wykonywaną w innej branży, do której jednak formalnie przedsiębiorstwo nie należy. Takie rozumowanie byłoby absurdalne i oznaczałoby nierówne traktowanie pracowników wykonujących tę samą pracę, na takim samym sprzęcie, z których jedna – z uwagi na branżę - byłaby pracą w warunkach szczególnych a druga nie, co przecież skutkowałoby nabyciem lub – nie – prawa do emerytury. Istotna jest uciążliwość i szkodliwość dla zdrowia wykonywanych prac (art. 32 ust. 2 cyt. ustawy) a te dla kierowców ciągników są identyczne bez względu na przyporządkowanie do branży.

Ponadto pod poz. 3 działu VIII wykazu A, poza pracą kierowców ciągników, wymienione zostały również prace kierowców kombajnów lub pojazdów gąsienicowych. Kombajny czy pojazdy gąsienicowe nie służą do transportu po drogach towarów, przedmiotów, produktów. Definicja ciągnika zawarta w przepisach regulujących zasady ruchu drogowego opisuje ciągnik jako pojazd silnikowy skonstruowany do używania łącznie ze sprzętem do prac rolnych, leśnych, lub ogrodniczych, który może być również przystosowany do ciągnięcia przyczep oraz do prac ziemnych. Powyższe wskazuje, że podstawowym przeznaczeniem ciągnika jest wykonywanie prac rolniczych a jedynie wyjątkowo pracy w transporcie (po odpowiednim przystosowaniu). Obecna definicja określa ciągnik rolniczy jako pojazd silnikowy, którego konstrukcja umożliwia rozwijanie prędkości nie mniejszej niż

6 km/h, skonstruowany do używania łącznie ze sprzętem do prac rolnych, leśnych lub ogrodniczych. Ciągnik taki może być również przystosowany do ciągnięcia przyczep oraz do prac ziemnych. Nie ulega wątpliwości, że kombajny i ciągniki rolnicze są pojazdami służącymi do prac polowych. Prawodawca wymieniając te pojazdy i pracę kierowców w dziale transportu nie miał zatem zamiaru wyłączenia pracy operatorów tego sprzętu, ograniczając pracę w warunkach szczególnych wyłącznie do pracy transportowej. Pojazdy gąsienicowe nie są przecież urządzeniami służącymi do poruszania się po drogach publicznych, a jako pojazdy rozwijające nieznaczną prędkość - nie służą do prac transportowych, lecz stosowane są powszechnie w wojsku i jako maszyny do robót ziemnych. Tym samym w ocenie Sądu Apelacyjnego należy przyjąć, że ustawodawca regulując ten rodzaj pracy w dziale VIII, pod pozycją 3, wykazu A cyt. rozporządzenia wziął pod uwagę to, że pracą w szczególnych warunkach jest też praca kierowcy ciągnika rolniczego, kombajnu i kierowcy pojazdu gąsienicowego, które są typowymi, klasycznymi pracami w rolnictwie. Zestawienie tych trzech rodzajów prac (kierowca ciągnika, kombajnu i pojazdu gąsienicowego) łącznie pod poz. 3 działu VIII - w transporcie spowodowane było uznaniem tych prac za prace w warunkach szczególnych właśnie ze względu na samo kierowanie tymi pojazdami, a nie ze względu na wykonywanie takiej pracy wyłącznie w transporcie - w ruchu publicznym. Przeciwna wykładnia wskazanych przepisów zaprzeczałaby istocie pracy w szczególnych warunkach związanej z wpływem szkodliwych czynników na organizm pracownika.

Charakter pracy kierowcy ciągnika rolniczego przystosowanego do transportu i wykonującego wyłącznie transport oraz kierowcy ciągnika wykonującego prace polowe za pomocą ciągnika i współpracujących z nim maszyn i urządzeń rolniczych jest tożsamy. Dlatego też nie ma znaczenia, że prace kierowców ciągników ujęte zostały w dziale VIII rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. - w transporcie.

Sąd Apelacyjny podtrzymuje stanowisko wyrażone w podobnych sprawach (por. wyrok z dnia 20 stycznia 2016 r. sygn. akt III AUa 862/15).

Po drugie praca wnioskodawcy w charakterze operatora koparki tj. maszynisty ciężkich maszyn budowlanych jest wymieniona w wykazie A dziale V poz. 3 tj.

w budownictwie i przemyśle materiałów budowlanych. Formalnie wnioskodawca pozostawał w zatrudnieniu w (...) w W. ale faktycznie jako operator koparki wykonywał pracę na rzecz przedsiębiorstw budowlanych m.in. w(...)

w W., (...) R. i (...) K. w P. w R.. Tym samym brak jest jakichkolwiek podstaw do wyłączenia tego okresu pracy (od 2 stycznia 1986 r. do 30 listopada 1997 r.) z okresu pracy wykonywanej w warunkach szczególnych. W tym okresie pracodawcą wnioskodawcy była spółdzielnia przyporządkowana do branży rolniczej ale praca wnioskodawcy była świadczona na rzecz branży budowlanej. Decydujące znaczenie w tym przypadku ma miejsce wykonywania pracy tj. branża budowlana, które przesądza, że praca wnioskodawcy była w tym okresie wykonywana w warunkach szczególnych.

Uznanie okresu pracy wnioskodawcy w Spółdzielni (...)

w W. jako pracy w warunkach szczególnych (17 lat 2 miesiące i 20 dni) daje w sumie wymagany co najmniej 15-letni okres pracy w warunkach szczególnych, wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Przesłanka ogólnego stażu ubezpieczeniowego tj. 25 lat została przez wnioskodawcę spełniona i w tym zakresie Sąd Apelacyjny podziela w pełni ustalenia faktyczne i wywody prawne poczynione przez Sąd Okręgowy, przyjmując je jako własne.

Mając powyższe względy na uwadze Sąd Apelacyjny na mocy art. 386 § 1 k.p.c. zmienił zaskarżony wyrok i ustalił wnioskodawcy prawo do emerytury od dnia(...) tj. od ukończenia wieku 60 lat (art. 100 ust. 1 cyt. ustawy).

Wnioskodawca jest stroną wygrywającą sprawę zatem pozwany na mocy

art. 98 § 1 k.p.c. winien zwrócić mu poniesione koszty procesu tj. koszty zastępstwa procesowego w kwocie 270 zł oraz poniesioną opłatę od apelacji w kwocie 30 zł. Zasadzając koszty procesu Sąd Apelacyjny miał na uwadze treść § 9 ust. 2 i § 10 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r.

w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U.2015.1800).